

- בעניין: _____
1. _____ דרובי, ראש המועצה המקומית שופה, ת.ז. _____.
 2. _____ מוסא, ת.ז. _____.
 3. _____ מוסא, ת.ז. _____, קטינה ילידת 1994
 4. _____ חמד, ת.ז. _____.
 5. _____ חמד, ת.ז. _____.
 6. _____ דרובי, ת.ז. _____.
 7. _____ דרובי, ת.ז. _____, קטין יליד 2002
 8. _____ חמד, ת.ז. _____.
 9. _____ חמד, ת.ז. _____.
 10. _____ חמד, ת.ז. _____.
 11. _____ אלדרובי, ת.ז. _____.
 12. _____ צאלח, ת.ז. _____.
 13. _____ צאלח, ת.ז. _____, קטין יליד 1999
 14. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר - ע"ר

ע"י ב"כ עו"ד ידין עילם
רח' יהודה הלוי 45 תל אביב-יפו, 65157
טל': 03-5606080, פקס: 03-5606083, סלולארי: 054-2266488
דוא"ל: yadin@yelow.co.il

העותרים

– נ ג ד –

1. המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית
2. היועץ המשפטי לגדה המערבית

המשיבים

עתירה למתן צו על תנאי

**בנייד הקטן מספיק להרבה נאבים,
כמו קטר המושך קרונות רבים
מתי נשוב הביתה? חכי עוד מעט
כי דרך שתי נקודות עובר רק קו ישר אחד.
(מתוך "דרך שתי נקודות" מאת יהודה עמיחי)**

מוגשת בזאת עתירה למתן צו על תנאי, המופנה אל המשיבים והמורה להם לבוא וליתן טעם:

- א. מדוע לא יוסרו החסימות המונעות את מעברם ברכב של תושבי הישוב שופה ותושבים פלסטינים אחרים על כביש 5615, המחבר בין שני אזורי המגורים של הישוב שופה שבנפת טול כרם, והופכות אותו לכביש ליהודים בלבד.
- ב. מדוע לא תוסר החסימה המונעת את מעברם ברכב של תושבי הישוב שופה ותושבים פלסטינים אחרים בין הישוב שופה לישוב כפר א-לבד.
- ג. מדוע לא יוסר שער הברזל שהוצב בכניסה לישוב שופה, מכיוון כביש 557.
- ד. מדוע לא ישיבו לפניוניהם של העותרים אשר הופנו אליהם.

בקשה לקיום דיון דחוף

אדם יוצא מביתו שבנקודה א' לבית הוריו שבנקודה ב', המרוחקת קילומטר אחד. הוא נוסע ברכבו במהירות ממוצעת של 20 ק"מ לשעה. תוך כמה זמן יגיע מנקודה א' לנקודה ב'?

נערה חולה יוצאת מביתה שבנקודה ג' לבית החולים שבנקודה ד', המרוחק 7 קילומטרים. היא מובלת באמבולנס הנוסע במהירות ממוצעת של 40 ק"מ לשעה. תוך כמה זמן תגיע לבית החולים?

התשובה לשאלה הראשונה היתה אמורה להיות 3 דקות ולשאלה השנייה 10.5 דקות. בפועל, התשובה לשאלה הראשונה הינה 1.25 שעות ולשאלה השנייה 31.5 דקות. זאת היות ועתירה זו עוסקת במקרה, בו על אף שבין שתי נקודות עובר רק קו ישר וקצר אחד, אנשים אינם מורשים לנוע לאורכו והם נאלצים לנוע בדרך ארוכה ומפותלת, המאריכה דרכם עשרות מונים.

העותרים 1-13 הינם תושבי הישוב שופה שבנפת טולכרם. בישוב שופה ישנם שני איזורי מגורים: שופה ועזבת שופה. משפחות רבות בשופה מתגוררות בשני האזורים באופן שחלק מבני המשפחה גר בשופה והחלק השני בעזבת שופה. שני האזורים מהווים כאמור ישוב אחד והם חלק מרשות מוניציפאלית אחת. **בין שני האיזורים מפריד כביש שאורכו קילומטר אחד.** המשיבים חסמו את היציאה אל הכביש בחסימות עפר קבועות המונעות את הגישה ברכב לכביש הן משופה, הן מעזבת שופה. **כתוצאה מכך, הדרך בת הקילומטר האחד התארכה ל-25 קילומטר תמימים!**

חסימה נוספת מונעת את המעבר ברכב משופה לכפר א-לבד בו נמצא בית הבד המשרת את תושבי שופה, בו נמצאות חלק מאדמותיהם ובו מתגוררים רבים מקרובי משפחותיהם.

העותר 1, ראש המועצה המקומית שופה, פנה, באמצעות העותרת 14, למשיבים וביקש מהם להסיר את החסימות, אך כל תשובה לא נתקבלה.

כפי שיראו העותרים, החסימות פוגעות, מדי יום, בחולים המתקשים להגיע לבתי חולים, בעובדים המתקשים להגיע למקומות עבודתם, בתלמידים המתקשים להגיע למוסדות הלימוד שלהם ובבני משפחה המתקשים עד מאוד לבקר את קרוביהם המתגוררים, כה קרוב אך גם כה רחוק, בשכונה השניה של אותו הישוב.

בהתחשב בכל אלה, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבוע את העתירה לדיון במועד המוקדם ביותר האפשרי ולקבוע זמן קצר ככל הניתן לתגובת המשיבים היות והניסיון מלמד שלעיתים, תגובת המשיבים מייתרת את הצורך בדיון בעתירה.

התשתית העובדתית

הצדדים לעתירה והרקע העובדתי

1. העותר 1 הינו תושב פלסטיני המתגורר ביישוב שופה שבנפת טולכרם. העותר 1 משמש כראש המועצה המקומית שופה.
תצהירו של העותר 1 מצורף ומסומן ת/1
2. העותרים 2-13 הינם תושבים פלסטינים המתגוררים אף הם בישוב שופה.
3. העותרת 14 (להלן: **המוקד להגנת הפרט או המוקד**) היא עמותה הפועלת לקידום זכויות האדם של פלסטינים בשטחים הכבושים.
4. המשיב 1 (להלן: **המשיב**) הוא המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית, מטעם מדינת ישראל, המחזיקה בגדה המערבית תחת כיבוש צבאי מזה למעלה מארבעים ושלוש שנה.
5. המשיב 2 הוא יועצו המשפטי של המשיב. אליו נעשתה הפנייה הראשונה בעניין נשוא עתירה זו לפני כמעט שישה חודשים. הפנייה לא נענתה.
6. היישוב שופה מונה כ-2,600 תושבים. חלקם מתגורר באיזור שופה וחלקם מתגורר באזור עזבת שופה.

7. בין שני אזורי המגורים עובר כביש 5615. כביש זה חוצה בנקודה מסוימת את דרך הכניסה להתנחלות אבני חפץ.
8. לפני מספר שנים הציב המשיב חסימות ביציאה מהאזור הדרום מזרחי של שופה לכביש 5615 וביציאה מאזור עזבת שופה לכביש 5615. כך הפך כביש 5615 לכביש ליהודים בלבד, המשמש אך ורק את תושבי ההתנחלות אבני חפץ ואת תושבי המאחז וחיילי הבסיס הצבאי הסמוכים אליה.
- תצלום של החסימה המוצבת ביציאה מהאזור הדרום מזרחי של שופה לכביש 5615 מצורף ומסומן ע/1
תצלום של החסימה המוצבת ביציאה מאזור עזבת שופה לכביש 5615 מצורף ומסומן ע/2
תצלום מבט משופה לכיוון כביש 5615, עזבת שופה והחסימה ביציאה מעזבת שופה מצורף ומסומן ע/3
9. **חסימות אלו גרמו לכך שנסיעה ברכב מאזור אחד של שופה לאזור השני התארכה מכ-1 ק"מ לכ-25 ק"מ היות והתושבים נאלצים לנסוע בדרך העוברת דרך מחסום עינב והישובים ענבתא ונור א-שמס ודרך כל העיר טולכרם.** הדבר דומה לאדם המעוניין לנסוע משכונת בית הכרם בירושלים לשכונת קרית משה הסמוכה לה, כדי לבקר את בני משפחתו, אשר נאלץ לנסוע דרך קרית יובל, קרית מנחם, צומת אורה, ביה"ח הדסה עין כרם, הסטף, מעוז ציון, מחלף הראל, מחלף מוצא וגינות סחרוב.
- לצורך ההמחשה, הדרך בה נוסעים התושבים משופה לעזבת שופה כיום מודגשת בצהוב, והדרך הקצרה אך החסומה מודגשת ברוד על המפה המצורפת ומסומנת ע/4
10. המרכז העירוני הקרוב ביותר לשופה הוא העיר טולכרם. בטולכרם נמצאים מוסדות חינוך גבוה, בתי ספר תיכון המאפשרים לימודים במגמות אותן אי אפשר ללמוד בבתי הספר בשופה, בתי חולים, מוסדות ציבור ועוד. להערכת העותר 1, כ-120 איש עושים מדי יום את הדרך משופה לטולכרם וחזרה, בהם אנשים אשר עובדים בעיר, סטודנטים ותלמידי תיכון. בנוסף ל-120 התושבים אשר נוסעים מדי יום לטולכרם, תושבים רבים נוספים מגיעים לטולכרם לעיתים קרובות היות ובטולכרם ישנן חנויות, מסעדות, נותני שירותים ועוד.
11. הדרך הקצרה משופה לטולכרם הינה דרך כביש 5615 ועזבת שופה. כתוצאה מחסימת הכביש נאלצים התושבים לנסוע לטולכרם דרך מחסום עינב, ענבתא ונור א-שמס. **כך מתארכת הדרך משופה לטולכרם פי שלושה: מכ-7 ק"מ לכ-21 ק"מ.**
- הדרך בה נוסעים התושבים משופה לטולכרם כיום, מסומנת באותיות A-E על המפה שצורפה כ-ע/4
12. חסימה נוספת נמצאת בחלק הצפון מזרחי של שופה ומונעת את המעבר ברכב משופה לכפר א-לבד. מעבר לחסימה נמצאות אדמות חקלאיות של תושבי שופה ובכפר א-לבד נמצא גם בית הבד המשרת את תושבי שופה. לתושבים רבים בשופה יש גם קשרי משפחה עם תושבי כפר א-לבד. כתוצאה מהחסימה, נאלצים התושבים המבקשים להגיע משופה לכפר א-לבד, לנסוע דרך מחסום עינב וענבתא.
- כך מתארכת הדרך משופה לכפר א-לבד פי שלושה: מכ-4 ק"מ לכ-12 ק"מ.**
- תצלום של החסימה המונעת את המעבר משופה לכפר א-לבד מצורף ומסומן ע/5
תצלום אוויר של שופה, כולל שני אזורי המגורים ושל ההתנחלות אבני חפץ מצורף ומסומן ע/6
13. בנוסף, ביום 4.1.2010, הוקם שער ברזל בכניסה היחידה הפתוחה כיום לישוב שופה, מכיוון כביש 557. לעותר 1 לא נאמר דבר אודות הכוונה להקים שער ברזל בכניסה ליישוב שהוא עומד בראשו ואין לו מושג למה הוא מיועד או מתי ייעשה בו שימוש (שער הברזל והחסימות שתוארו בסעיפים 8-12 לעיל, להלן: **החסימות**).

14. העותרים 2 ו-3 הינם אב ובתו המתגוררים בשופה. העותרת 3, _____ מוסא, נערה בת 16, הינה חולת לב מלידתה. בשנה הראשונה לחייה היא עברה מספר ניתוחים בבית החולים הדסה בעין כרם והיא נמצאת בטיפול ובמעקב מאז ועד היום. בחודשים האחרונים מצבה של _____ החמיר ולהוריה נמסר כי היא תיאלץ לעבור צינתור. _____ כבר לא הולכת לבית ספר בשל מצבה הרפואי, המקשה עליה לעשות אפילו מאמץ גופני קל. _____ מטופלת בבית חולים אלוקאה בטולכרם, אצל קרדיולוג מומחה בשם ד"ר יעקוב סלאמה. מדי פעם, כש _____ חשה ברע, אם ד"ר סלאמה אינו בנמצא, אביה, העותרת 2, מר _____ מוסא, לוקח את _____ לבית החולים הממשלתי בטולכרם.
15. כמתואר לעיל, הדרך אותה צריכים מר מוסא ו _____ לעשות, אם במונית ואם באמבולנס, הינה דרך ארוכה העוברת דרך מחסום עינב והישובים ענבתא ונור א-שמס אשר מאריכה את דרכם של האב ובתו החולה פי שלושה, מכ-7 קילומטרים ל-21 קילומטרים.
- העתק מסמך רפואי לגבי מצבה של _____, מצורף ומסומן **7/ע**
16. הוריו של מר מוסא, אחיו ואחת מאחיותיו, מתגוררים בעזבת שופה. לפני שהמשיב חסם את הדרך שבין שופה לעזבת שופה נהגו מר מוסא ומשפחתו לבקר את בני המשפחה שבעזבת שופה פעמיים בשבוע, אבל מאז החסימות הם מצליחים לבקר את המשפחה רק פעם בחודשיים היות וזמן נסיעה של כשלוש שעות מקשה מאוד על _____.
- תצהירו של העותר 2, בשם העותרים 2 ו-3, מצורף ומסומן **2/ת**
17. העותרים 4 ו-5, _____ ו _____ חמד, הינם בני זוג, הורים ל-8 ילדים, שש בנות ושני בנים. בני הזוג חמד וחמישה מילדיהם מתגוררים בשופה. שלוש מבנותיהם של בני הזוג נשואות ומתגוררות בעזבת שופה עם בני זוגן ועם חמשת נכדיהם של בני הזוג. בעזבת שופה מתגוררים גם שישה מאחיה ואחיותיה של גבי חמד ושישה מאחיו ואחיותיו של מר חמד. אביה של גבי חמד, מר _____ חמד, הינו קשיש בן 80 ועיוור. הוא מתגורר עם אחיה של גבי חמד ואחת מאחיותיה בעזבת שופה.
18. מר _____ חמד עובד כפועל בניין בטולכרם. הוא מרוויח כ-60 ש"ח ביום. מר חמד אינו יכול להרשות לעצמו לנסוע בתחבורה ציבורית לטולכרם היות ובשל המרחק המשולש, דמי הנסיעה לכל כיוון הינם 6.5 ש"ח. הוצאה של 13 ש"ח ליום הינה הוצאה שמי שמרוויח 60 ש"ח בלבד ליום, אינו יכול לעמוד בה.
19. כדי לבקר את בנותיהם, נכדיהם, אחיהם ואחיותיהם והאב הקשיש והנכה, נדרשים כל בני המשפחה ללכת ברגל או לשלם כ-100 ש"ח עבור נסיעה בתחבורה ציבורית.
- תצהירו של העותר 4, בשם העותרים 4 ו-5, מצורף ומסומן **3/ת**
20. העותרת 6, גבי _____ דרובי, היא אימו של העותר 7. בתחילת חודש מרץ 2009 סבל העותר 7, _____ (בן 8 כיום) מחום גבוה וכאבים. גבי דרובי לקחה אותו למרפאה שבשופה. הרופא אמר לה שהוא חושש שיש ל _____ דלקת בתוספתן ונתן לה הפנייה לביה"ח. גבי דרובי טיפלה ב _____ וחשבה שהחום ירד, אבל החום עלה עוד והילד לא הפסיק להתלונן על כאבים ולבכות. בערב החליטו בני הזוג דרובי לקחת את _____ לבית החולים בטולכרם. הם יצאו במונית מהבית והתחילו בדרכם הארוכה. כשהמונית הגיעה למחסום עינב, נתקלו בני הזוג דרובי בטור ארוך של רכבים שחיכה לעבור את המחסום. הטור זז לאט מאוד והחיילים בדקו בקפידה כל רכב. לאחר עיכוב של כשעה במחסום הגיעו בני הזוג עם _____ לבית החולים תיאבת-תיאבת ואז התברר שהתוספתן של _____ התפוצץ, מה שהצריך ניתוח כירורגי, ואישפוז בבית החולים למשך 9 ימים.

תצהירה של העותרת 6, בשם העותרים 6 ו-7 מצורף ומסומן ת/4

21. העותר 8, מר _____ חמד, והעותרת 9, גב' _____ חמד, הינם בני זוג, הוריה של _____ חמד, העותרת 10. הם מתגוררים בשכונת שופה. הוריו הקשישים, חמשת אחיו ואחותו של מר חמד מתגוררים בעזבת שופה. גם ארבעה מאחיה ושתיים מאחיותיה של גב' חמד מתגוררים בעזבת שופה. בנוסף לפגיעה בזכות לחיי המשפחה ממנה סובלות כל המשפחות בשופה כאשר חלק מהמשפחה גר בשכונה אחת וחלק בשכונה אחרת, למר _____ חמד ישנה בעייה נוספת. מר _____ חמד מגדל מלפפונים ועגבניות בחממות אשר הקים על אדמת משפחתו בעזבת שופה. כדי להגיע לאדמות, נאלץ מר חמד להתמודד עם כל אותם הקשיים איתם נאלצים להתמודד כל מי שרוצה להגיע משכונה אחת לשנייה.

22. העותרת 10, גב' _____ חמד היא סטודנטית העולה לשנה ד' בחוג לאנגלית באוניברסיטת אלקודס הפתוחה בטולכרם. בכל יום לימודים היא יוצאת מבית הוריה ושבה אליו עם תום יום הלימודים. כתוצאה מהחסימות היא נאלצת להשחית זמן רב בנסיעות ולבזבז הרבה כסף על נסיעות בתחבורה ציבורית, כסף אשר משפחתה, בלשון המעטה, אינה משופעת בו.

תצהירו של העותר 8, בשם העותרים 8-10, מצורף ומסומן ת/5

23. העותר 11, מר _____ אלדרובי, מתגורר עם רעייתו ושלושת ילדיו הקטנים בעזבת שופה. הוריו הקשישים של מר אלדרובי ושישה מאחיו ואחיותיו מתגוררים בשופה. מר אלדרובי היה רוצה לבקר את הוריו הקשישים בתכיפות גבוהה הרבה יותר, שהרי הם מתגוררים במרחק של כקילומטר אחד מביתו, אולם בשל החסימות הוא נאלץ לבקר אותם לעיתים נדירות יותר.

תצהירו של העותר 11 מצורף ומסומן ת/6

24. העותרים 12 ו-13 הינם אב ובנו. הגב' _____ צאלח, אימו הקשישה והחולה בת ה-90 של העותר 12, מר _____ צאלח, מתגוררת בעזבת שופה יחד עם שישה מאחיו ואחת מאחיותיו. העותר 13, _____ בן ה-11, הינו ילד למוד חולי. _____ סובל מקשיים בדיבור ומפיגור שכלי קל. בנוסף הוא סובל מנכות מלידה בצידו הימני של גופו. נכות זו גורמת לו לצליעה בהליכה וקשיים בהזזת יד ימין. הוועדה הרפואית המחוזית של משרד הבריאות ברשות הפלסטינית קבעה לו 72 אחוזי נכות.

העתק מסמך רפואי לגבי מצבו של _____, מצורף ומסומן ע/8

25. _____ לומד בבית ספר בשופה. מר _____ צאלח, אביו, ציין ש _____ צריך ללמוד במסגרת מיוחדת שאין בשופה אלא רק בעיר טולכרם. המשך לימודיו של _____ בבית ספר רגיל לא יתרום לשיקומו של _____ ואף עלול להביא להחמרה במצבו.

26. מר צאלח היה מעוניין מאוד להעביר את _____ לבית הספר לחינוך מיוחד בטולכרם אולם, אם יתחיל _____ את לימודיו בטולכרם, יקשה עליו, במצבו, לעשות את הדרך הארוכה בתחבורה ציבורית ויקשה על משפחתו לממן את הנסיעות. מר צאלח מציין כי אילו הדרך שמחברת בין שופה לעזבת שופה הייתה פתוחה, הדבר היה מאוד מקל על העברתו של _____ למסגרת לימודית מתאימה בטולכרם ועל ביקורים משפחתיים סדירים אצל אימו הקשישה והחולה ושאר קרובי משפחתו.

תצהירו של העותר 12, בשם העותרים 12 ו-13, מצורף ומסומן ת/7

מיצוי ההליכים

27. ביום 28.2.2010 פנה הח"מ למשיב 2, בשם העותר 1 ובשם המוקד להגנת הפרט, בבקשה כי יפעל להסרת החסימות המכבידות על תושבי שופה.

העתק המכתב מיום 28.2.2010, מצורף ומסומן 9/ע

28. משלא נתקבלה כל תשובה מהמשיב 2, פנה הח"מ, ביום 13.4.2010, במכתב "קדם בג"ץ" למנהלת מחלקת הבג"צים בפרקליטות המדינה בבקשה כי זו תתערב "בעניינם של תושבי הכפר שופה אצל גורמי הביטחון, על מנת שאלה ישיבו עניינית לבקשת תושבי הכפר כי יוסרו לאלתר החסימות הפוגעות במהלך חייהם התקיין". עוד נאמר במכתב כי "לאור העובדה כי **מאז הפנייה הראשונה בעניין חלפו כבר 45 הימים הקבועים בחוק לתיקון סדרי המנהל**, אודה לקבלת תשובתך לא יאוחר מיום 30.4.2010. לאחר מועד זה ניאלץ לפנות לערכאות." (כל ההדגשות בעתירה הוספו - י.ע.)

העתק המכתב מיום 13.4.2010, מצורף ומסומן 10/ע

29. ביום 15.4.2010 התקבל העתק מכתב אותו שלחה מנהלת מחלקת הבג"צים בפרקליטות המדינה למשיב 2, בו נאמר:

1. מצ"ב מכתבו של עו"ד עילם, בשם מר נועמאן מוצטפא נאסר דרובי, ראש מועצת הכפר שופי, ובשם המוקד להגנת הפרט, בעניין אי מענה לפנייתו בנוגע להסרת חסימות הפוגעות במהלך החיים התקיין של תושבי הכפר שופי אשר בנפת טול-כרם.

2. נבקש המשך טיפולכם כנדרש, תוך מתן תשובה ישירות לפונה והעתק הימנה אלינו.

העתק מכתבה של מנהלת מחלקת הבג"צים מיום 15.4.2010, מצורף ומסומן 11/ע

30. לפני משורת הדין ובניסיון למנוע הליכים מיותרים, הרי שבפנייה של הח"מ, מיום 4.7.2010, לסגן נעה שפירר ממשדו של המשיב 2, אשר התייחסה במרוכז למספר פניות שעשה בשםם של תושבים אשר בקשתם להיתרי כניסה למרחב התפר סורבה או לא נענתה, ציין הח"מ גם את הפנייה נשוא העתירה דנא. גם מכתב זה לא הביא לתוצאה המיוחלת.

יוער, כי בשיחה טלפונית עם סרן מתן סולומש ממדור מרשם אוכלוסין במשרדו של המשיב 2, אמר סרן סולומש לח"מ, כי ממדור ביטחון, המדור במשרדו של המשיב 2 האמון על הטיפול בפנייה, נמסר כי הם אינם מכירים את הפנייה בנושא. בתגובה אמר הח"מ לסרן סולומש כי לא זו בלבד שקבלת מכתבו, אשר צורף כ-5/ע, אושרה על ידי חיילי המשיב 2, אלא שגם מנהלת מחלקת הבג"צים העבירה את הפנייה בנושא למשיב 2. סרן סולומש הבטיח להעביר את המסר של הח"מ למדור ביטחון אולם, למרבה הצער, גם דבר זה לא סייע למשיב 2 להשיב לפניות אשר הופנו אליו.

העתק המכתב לסגן שפירר מיום 4.7.2010, מצורף ומסומן 12/ע

31. עד ליום הגשת העתירה לא נתקבלה כל תשובה עניינית, לא ממנהלת מחלקת הבג"צים, לא מהמשיב 2 והעותרים נאלצים להטריח את בית המשפט הנכבד בעתירה שדומה כי הסעד המבוקש בה היה יכול להתקבל ללא צורך בהגשתה.

32. הפגיעה בזכויותיהם של העותרים לחופש תנועה, לחיי משפחה, לבריאות, לחינוך ולקניין הינה יומיומית. **לאחר שהעותרים עשו כל שביכולתם בכדי לאיין את הצורך בהגשת העתירה ולאחר שכל מאמציהם עלו בתוהו ומאחר שפניותיהם למשיבים לא נענות, לא נותרה לעותרים כל ברירה מלבד לפנות בבקשת סעד מבית משפט נכבד זה.**

הטיעון המשפטי

33. העותרים טוענים כי בכך שהמשיבים אינם מסירים את החסימות הפוגעות בחופש התנועה של תושבי הישוב שופה, **חסימות אשר לא ברור מדוע ובאיזה סמכות הוקמו**, הם פוגעים בצורה קשה, בלתי סבירה ובלתי מידתית בזכויותיהם של העותרים לחופש תנועה, לחיי משפחה, לבריאות, לחינוך ולקניין.

34. העותרים מבקשים להעיר הערה מקדימה בעניין הטיעון המשפטי בנוגע לזכויות העותרים הנפגעות ובנוגע לסמכות המשיבים להציב את החסימות וכך לחסום לתנועת פלסטינים את הדרך המפרידה בין שופה לעזבת שופה ואת הדרך המפרידה בין שופה לכפר א-לבד.

35. כידוע, אף זכות אינה זכות מוחלטת. כדי לקבוע אם הפגיעה בזכות א' נעשתה כדין, יש לאזן בין הפגיעה בזכות א' לבין אופיה וחוזקה של זכות ב', אשר לצורך הגנה עליה, נדרשת הפגיעה בזכות א'. במקרה של העתירה דנא, בעוד הזכויות בהן פוגעות החסימות ברורות לכל, אין לעותרים כל מידע על הסיבות בשלן הוקמו החסימות. כזכור, המשיבים נמנעו, שלא כדין, להשיב לפניית חוזרות ונשנות בנושא. לאור זאת, העותרים אינם יכולים לטעון לעניין הסבירות והמידתיות של החלטות המשיבים להקים את החסימות.

36. לעותרים גם אין כל מידע לגבי הליך כלשהו שנערך על ידי המשיבים לפני הקמת החסימות, על אסמכתאות בכתב לעניין זה, על צווים שהוצאו לצורך חסימת כביש 5615 לתנועת תושבים פלסטינים וכיוצא בזה. מן הראוי להזכיר כי בפסק הדין בעניין כביש 443 (בג"ץ 2150/07 **אבו צפיה נ' שר הביטחון**, לא פורסם, ניתן ביום 29.12.2009) אמר בית משפט נכבד זה (בסעיף 37 לפסק הדין של כבוד השופט פוגלמן):

הוראת סעיף 88 לצו בדבר הוראות ביטחון, שצוטטה לעיל, מסמיכה את המפקד הצבאי להורות על סגירתו של כביש "בצו או על-ידי מתן הוראות או באופן אחר". מכאן נלמדת סמכותו של המפקד הצבאי להורות על סגירת כביש גם ללא קיומה של אסמכתא בכתב. עם זאת, סמכות זו ראוי שתופעל רק מקום שבו מתעורר צורך לסגור כביש באורח מיידי עקב חשש לפגיעה בביטחון. **גם במקרה כזה, כאשר הסגירה אינה לפרק זמן קצר ומוגבל, יש לעגן את ההוראה, בהמשך הדברים, בצו כתוב...** שאלה דומה עמדה לפני בית משפט זה בהקשר לסמכותו של המפקד הצבאי להורות על סגירת שטח, המעוגנת בסעיף 90 לצו הביטחון. וכך נפסק באותו מקרה:

"סגירת השטחים חייבת להיעשות על דרך של הוצאת צווים בכתב על ידי המפקד הצבאי ובהיעדר קיומם של צווי סגירה, אין למנוע מהתושבים הפלסטיניים גישה לאדמותיהם. אין באמור כדי לפגוע בסמכות המפקד בשטח להורות בעל-פה על סגירה נקודתית של שטח כלשהו לתקופה קצרה ומוגבלת כאשר מתעוררות נסיבות בלתי צפויות אשר מהן נובע חשש לסכנה מיידי לביטחון שאין ניתן להתמודד עימה באמצעים אחרים. ואולם, יש לעמוד על המשמר ולוודא שהסמכות להורות על סגירה נקודתית של תא שטח ללא צו כדין, כתגובה להתפתחות של אירועים בלתי צפויים, תוגבל לזמן ולמקום בהם היא נדרשת באופן מיידי בלבד. כעיקרון, סגירת שטחים צריכה להיעשות באמצעות צו שהודעה עליו נמסרת למי שנפגע ממנו ואשר ניתנת לתושבים שאדמותיהם נסגרו בפניהם הזדמנות להשיג על תוקפו" (דברי השופט, כתוארה אז, ד' ביניש בעניין מוראר, פסקה 21).

37. לעותרים לא ידוע על צו כלשהו שהוצא על ידי המשיבים, אשר מכוחו הוקמו החסימות שהרי המשיבים, כאמור, נמנעו מלהשיב לפניות העותרים. ידוע להם, עם זאת, כי אם הוצא צו, לא ניתנה להם הזדמנות "להשיג על תוקפו".

38. גם אם יטענו המשיבים כי כביש 5615 פתוח לתנועת פלסטינים, לא יהיה בכך כדי לשנות את התמונה שכן, אף אם התנועה בכביש 5615 מותרת לפלסטינים, לאור החסימות שהוצבו בשני צידיו אשר הביאו לכך שהכביש מוביל אך ורק להתנחלות אבני חפץ ולמאחז ולבסיס הצבאי הסמוכים אליה, אין לרוב רובם של הפלסטינים כל שימוש בכביש.

39. לפיכך, לו יטענו המשיבים כי הקמת החסימות נועדה למטרה ראויה במטרה להגן על זכות כלשהי, ולו יטענו המשיבים כי החסימות הוקמו כדי, בסמכות וברשות, וכי הקמתן סבירה ומידתית, מבקשים העותרים מבית המשפט הנכבד כי יאפשר להם להגיב לעניין זה ובמידת הצורך אף לתקן את כתב העתירה.

על הזכויות הנפגעות

40. חיובם של העותרים לנסוע 25 קילומטרים במקום קילומטר אחד, כדי להגיע לקרובי משפחתם, וכן חיובם של העותרים לנסוע 21 קילומטרים במקום 7 קילומטרים כדי להגיע למרכז העירוני הקרוב שם נמצא מקום עבודתם, שם נמצאים בתי חולים, בתי ספר, חנויות, בעלי מלאכה, מסעדות ועוד, פוגעים פגיעה אנושה וישירה בזכותם של העותרים לחופש תנועה, לחיי משפחה, לבריאות ולחינוך. העלות הנוספת של הנסיעות הארוכות פוגעת שלא לצורך בזכות לקניין של העותרים והמרחק מבתי החולים עשוי להביא לפגיעה בזכותם לחיים.

41. היות והזכויות הנפגעות הינן זכויות המוכרות כזכויות יסוד הן בדין הישראלי, הן במשפט הבינלאומי, לא ילאו העותרים את בית המשפט הנכבד בהארכת יתר של טיעוניהם על מנת לבסס את מעמדן של הזכויות הנ"ל ויעשו זאת בקליפת אגוז בלבד.

הזכות לחופש התנועה

42. הזכות לחופש תנועה פנימי או לחופש תנועה פנים-מדינתי מוכרת במשפט הישראלי והבינלאומי ולפי פסיקת בית משפט נכבד זה, היא אף מעוגנת במשפט הבינלאומי המנהגי.

43. בפסק הדין בבג"ץ 1890/03 (עיריית בית לחם נ' מדינת ישראל פ"ד נט(4) 736, 754-755), נאמר כך:

חופש התנועה הוא מזכויות היסוד של האדם והוכר במשפטנו הן כזכות יסוד העומדת על רגליה היא... והן כזכות הנגזרת מן הזכות לחירות (הנשיא ברק והשופט חשין בבג"ץ 5016/96 חורב נ' שר התחבורה, פ"ד נא(4) 1, בע' 59 ו-147 בהתאמה (להלן: פרשת חורב)). כמו כן, יש הגורסים כי חופש זה אף נגזר מכבוד האדם.

על מעמדו של חופש התנועה במשפטנו עמד בית משפט זה בפרשת חורב הנ"ל... באותה פרשה ציין הנשיא ברק כי **חופש התנועה הוא "מהזכויות היותר בסיסיות" (שם, בע' 49), כי הזכות לחופש התנועה "עומדת בשורה הראשונה של זכויות האדם" (שם, בע' 51), וכי חופש התנועה הוא "חופש המצוי ברמה הגבוהה ביותר במידרג הזכויות בישראל" (שם, בע' 53). כן הוסיף הנשיא בפרשת חורב הנ"ל כי "לרוב, מעמידים את חופש התנועה בתוך גבולות המדינה על רמה חוקתית דומה לזו של חופש הביטוי" (שם, בע' 49). יש לציין כי דברים דומים על מעמדו של חופש התנועה אמרו אף השופטים שלא הצטרפו לדעת הרוב של הנשיא ברק בפרשת חורב (ראו למשל דברי השופט חשין שם בע' 147, ודברי השופט טל בע' 181). על מעמדו של חופש התנועה במשפט הישראלי בעקבות פרשת חורב ראו גם: י**

זילברשץ "על חופש התנועה הפנים-מדינתית: בעקבות בג"צ 5016/96 חורב ואחי נ' שר התחבורה ואח"י משפט וממשל ד (תשנ"ח) 793, 806-809 (להלן: זילברשץ).

חופש התנועה מוכר כזכות יסוד גם במשפט הבינלאומי. חופש התנועה הפנים-מדינתית מעוגן בשורה ארוכה של אמנות והכרזות בינלאומיות בדבר זכויות אדם (כך בין היתר, בסעיף 12 לאמנה הבינלאומית בדבר זכויות אזרחיות ומדיניות (International Covenant on Civil and Political Rights, 1966), בסעיף 13 להכרזה האוניברסאלית על זכויות האדם (Universal Declaration of Human Rights, 1948), ובסעיף 2 לפרוטוקול הרביעי מ-1963 לאמנה האירופית בדבר זכויות אדם מ-1950) **ונראה כי הוא מעוגן גם במשפט הבינלאומי המינהגי** (ראו: זילברשץ הנ"ל, בע' 800-801).

הזכות לחיי משפחה

44. יחס החברה לזכות לחיי משפחה היה והינו, בכל הזמנים ובכל התרבויות, כאל ערך נעלה. הזכות לחיי משפחה אינה מתמצה בזכות להקים משפחה אלא כוללת בקרבה גם את הזכות לחיי משפחה תקינים, לאפשרות של ילדים לבקר את הוריהם, לסעוד אותם במידת הצורך ולהיתמך על ידם במידת הצורך, לחגוג יחד בחגים ובאירועים משפחתיים ולהשתתף יחד בצער ובאבל.

45. בית המשפט העליון חזר והדגיש את חשיבותה הרבה של הזכות לחיי משפחה בפסקי דין רבים, ובמיוחד בפסק הדין אשר ניתן בעניין עדאלה (בג"ץ 7052/03 עדאלה נ' שר הפנים, לא פורסם, ניתן ביום 14.5.2006).

כך, למשל, כותב כבוד הנשיא (דאז) ברק, בסעיף 25 לפסק דינו:

חובתנו הראשונית והבסיסית לקיים, לטפח ולשמור על התא החברתי היסודי והקדום ביותר בתולדות האדם, שהיה, הווה ויהיה היסוד המשמר ומבטיח את קיומה של החברה האנושית - הלוא היא המשפחה הטבעית...

הקשר המשפחתי... מונח ביסוד המשפט הישראלי. למשפחה תפקיד חיוני ומרכזי בחייו של היחיד ובחיה של החברה. הקשרים המשפחתיים, עליהם מגן המשפט ואותם הוא מבקש לפתח, הם מהחזקים ומהמשמעותיים ביותר בחייו של אדם.

ובפסק הדין בבג"ץ 2245/06 דוברין נ' שירות בתי הסוהר (לא פורסם, ניתן ביום 13.6.2006) כותבת כבוד השופטת פרוקציה (בפיסקה 12 לפסק דינה):

במידרג זכויות האדם החוקתיות, לאחר ההגנה על הזכות לחיים ולשלמות הגוף, באה ההגנה החוקתית על הזכות להורות ולמשפחה. הזכות לשלמות הגוף נועדה להגן על החיים; הזכות למשפחה היא הנותנת משמעות וטעם לחיים...

זכות זו ניצבת, איפוא, במדרגה נעלה במידרג זכויות האדם החוקתיות. היא קודמת בחשיבותה לזכות הקנין, לחופש העיסוק, ואף לצינעת הפרט. היא משקפת את תמצית הווייתו של האדם, ואת התגלמות הגשמת עצמיותו.

46. זכויות המשפחה מוכרות ומוגנות גם על ידי המשפט הבינלאומי הפומבי. תקנה 46 לתקנות האג קובעת:

יש לכבד את כבוד המשפחה וזכויותיה, חיי אדם, רכוש פרטי, וכן את אמונות-הדת ומנהגי הפולחן.

ובעניין סטמקה (בג"ץ 3648/97 סטמקה נ' שר הפנים פ"ד נג(2) 728, 787) נפסק כי:

ישראל מחוייבת להגנה על התא המשפחתי מכוחן של אמנות בינלאומיות.

וראו עוד: סעיפים 17 ו-23 לאמנה בדבר זכויות אזרחיות ומדיניות, 1966; סעיף 12 וסעיף 16(3) להכרזה האוניברסלית בדבר זכויות האדם, 1948; סעיף 12 לאמנה האירופית בדבר זכויות האדם;

סעיף 27 לאמנת ג'נבה הרביעית; סעיף 10(1) לאמנה הבינלאומית בדבר זכויות כלכליות, חברתיות ותרבותיות משנת 1966; הפתיח של האמנה בדבר זכויות הילד משנת 1989.

47. הפגיעה בחיי המשפחה שנגרמת כתוצאה מן העובדה שביקורי משפחה שגרתיים הפכו למשימה הדורשת תכנון מראש, המצריכה הוצאת כספים רבים והכל בגלל החסימות המכבידות בצורה נוראה על הקשר שבין שני אזורים של ישוב אחד, ברורה לכל.

הזכות לבריאות

48. המסמך הבינלאומי המרכזי באשר לזכות לבריאות הינו סעיף 12 לאמנה בדבר זכויות כלכליות, חברתיות ותרבותיות (כ"א 31, מס' 1037) אשר קובע כי: "מדינות שהן צד לאמנה זו **מכירות בזכות כל ליהנות מרמת הבריאות הגופנית והנפשית הגבוהה ביותר שאפשר להשיגה**". פרופ' אייל גרוס מציין כי "לנוכח ריבוי הסעיפים העוסקים בזכות לבריאות באמנות זכויות-אדם בינלאומיות, מסמכים בינלאומיים אחרים... **סוברים רבים שהזכות לבריאות מוכרת כיום כזכות אוניוורסלית, המוכרת גם כחלק מהמשפט הבינלאומי המנהגי**". (אייל גרוס "בריאות בישראל: בין זכות למצרך" **זכויות כלכליות, חברתיות ותרבותיות בישראל** 437, 445 (יורם רבין ויובל שני עורכים, תשס"ה).

49. בהערה כללית 14 של ועדת האו"ם לזכויות כלכליות, חברתיות ותרבותיות, פירשה הוועדה את סעיף 12 לאמנה ויצקה בו תוכן קונקרטי. לדברי הוועדה, הזכות לבריאות כוללת גם את הזכות לגישה מהירה לשירותי בריאות (סעיף 17 להערה):

"The creation of conditions which would assure to all medical service and medical attention in the event of sickness" (art. 12.2 (d)), both physical and mental, includes the provision of **equal and timely access** to basic preventive, curative, rehabilitative health services and health education; regular screening programmes; **appropriate treatment of prevalent diseases, illnesses, injuries and disabilities, preferably at community level**

50. גם בית משפט נכבד זה פסק כי "אדם שאין לו גישה לטיפול רפואי אלמנטרי, הוא אדם שכבודו כאדם נפגע" (רע"א 4905/98 גמזו נ' ישעיהו, פ"ד נה(3) 360, 375-376).

51. סיפורם של העותרים 3, ו-7 אשר הובאו לעיל, ממחישים את הפגיעה הקשה בזכות הגישה לבריאות של תושבי שופה, אשר עשויה להביא חלילה גם לפגיעות בנפש.

הזכות לחינוך

52. בפסק הדין בבג"ץ 2599/00 יתד - עמותת הורים לילדי תסמונת דאון נ' משרד החינוך (פ"ד נו(5) 834, 841) נאמר כך:

הזכות לחינוך הוכרה זה מכבר כאחת מזכויותיו הבסיסיות של האדם. הזכות מעוגנת בהכרזה לכל באי עולם בדבר זכויות האדם מ-1948 אשר קובעת בסעיף 26 כי לכל אדם עומדת הזכות לחינוך, וכי החינוך יינתן חינם לפחות בשלבים הראשונים והיסודיים. האמנה הבינלאומית בדבר זכויות כלכליות, חברתיות ותרבותיות משנת 1966, שאותה אשררה מדינת ישראל בשנת 1991, מצהירה בסעיף 13 שהחינוך מיועד לפיתוחן המלא של אישיות האדם ותחושת כבודו ולחיזוק כיבוד זכויות האדם וחירויות היסוד, וקובעת כי חינוך היסוד יהיה חובה וזמין לכול חינם. הזכות לחינוך מעוגנת גם בסעיפים 28 ו-29 לאמנה בדבר זכויות הילד משנת 1989, שאושררה אף היא על-ידי ישראל בשנת 1991.

53. סעיף 28 לאמנה בדבר זכויות הילד, אשר הוזכר בפסק הדין בעניין יתד, קובע כי שתיים מההתחייבויות אותן לוקחות על עצמן המדינות החברות הינן:

3. ידאגו לכך בכל האמצעים המתאימים כי השכלה גבוהה תהיה נגישה לכל על בסיס של כשירות;

4. ידאגו לכך כי מידע והדרכה חינוכיים ומקצועיים יהיו זמינים ונגישים לכל ילד;

54. העותר 13 היה שמח ללמוד בבית ספר מיוחד בטולכרם והעותרת 10 היתה שמחה לא להשחית זמן רב וממון בכל יום על נסיעות לבית הספר בטולכרם וחזרה וכך גם תלמידים רבים אחרים בשופה.

ההליך בבג"ץ 5139/05

55. ביום 29.5.2005 הוגשה עתירה לבית משפט נכבד זה, על ידי 10 תושבים פלסטינים ובהם העותר 1. בעתירה ביקשו העותרים, כי בית המשפט הנכבד יורה למשיבים לבטל צווים בדבר תפיסת מקרקעין אשר הוצאו על ידי המשיבים במטרה להקים "שטח בטחוני מיוחד" (להלן: שב"מ), סביב ההתנחלויות אבני חפץ ו-עינב (בג"ץ 5139/05 שאיב נ' מדינת ישראל. לא פורסם. ניתן ביום 22.2.2007).

56. המתווה של השב"מ סביב ההתנחלות אבני חפץ, עבר שינוי בעקבות החלטת בית המשפט בבקשה למתן צו ביניים. לאחר ששונה תוואי השב"מ, דחה בית המשפט הנכבד את העתירה, תוך שהוא מצייין, בסעיף 10 לפסק הדין:

לאחר שמיעת טענות הצדדים, ולאחר שעיינו בחומר שהונח לפנינו, הננו סבורים כי בנסיבות העניין, לאחר ששונה בחלקו האמצעי שנבחר וצומצם התוואי שנקבע מלכתחילה להקמת השב"מ, ערך המפקד הצבאי איזון נאות בין צרכי הביטחון, זכויות התושבים הפלסטינים (המוגנים) וזכויות הישראלים, והאיזון הוא מידתי. **מקובלת עלינו עמדתו לפיה השב"מ ומרחב ההגנה שהוא יוצר נחוצים על מנת לספק ליישובים אבני חפץ ועינב את ההגנה הביטחונית הנדרשת מפני חדירת מחבלים ומפני פעילות חבלנית אחרת...** נחה דעתנו כי בנסיבות העניין, הפגיעה בעותרים עומדת ביחס ראוי לתועלת הביטחונית הצומחת מהשב"מ. מטרת הגדר הינה להגן על חיי התושבים הישראלים מפני פעולות טרור. מנגד, הפגיעה בעותרים אינה כה קשה וחמורה עד שאין היא מידתית... **תוואי השב"מ מקיף את היישובים הישראלים. אין הוא מקיף את יישובי העותרים, ואין הוא מנתק את העותרים מיישובים אחרים, ממקורות פרנסה, או משירותים חיוניים אחרים.** בנסיבות אלה, לא מצאנו פגם המצדיק את התערבותנו בהקמת השב"מים סביב עינב ואבני חפץ.

57. העותרים טוענים כי המשיבים גילו דעתם, כי הקמת השב"מ מספקת להתנחלות אבני חפץ את ההגנה הביטחונית הנדרשת מפני חדירת מחבלים ומפני פעילות חבלנית אחרת". משכך, אין כל סיבה להכבדה הנוספת על היישוב שופה, הנגרמת כתוצאה מהחסימות הנוספות המנתקות את היישוב "מיישובים אחרים, ממקורות פרנסה, או משירותים חיוניים אחרים".

על החובה להשיב לפניות בכתב ובתוך זמן סביר

58. כלל ידוע הוא כי "החובה לפעול במהירות הראויה היא מן המושכלות הראשוניים של מינהל תקין" (י' זמיר, **הסמכות המינהלית** (כרך ב, נבו, תשנ"ו), 717).

59. בבג"ץ 1999/07 גלאון נ' ועדת הבדיקה הממשלתית לבדיקת אירועי המערכה בלבנון 2006, אמר בית משפט נכבד זה כי:

"מועד סביר" הוא מושג שמשמעותו היא יחסית. תכליתו לתחום את חובת הרשות לבצע פעולה במסגרת זמן ראויה, על-פי כלל הנסיבות של העניין, ובהתחשב במכלול השיקולים והאינטרסים הנוגדים הפועלים בגדרו. דרישת "הזמן הסביר" לביצוע פעולה על-ידי רשות

ציבורית נגזרת, מצד אחד, מאילוצים מעשיים העשויים להקשות על הרשות בהיערכות לביצוע הפעולה, ומנגד - מעוצמת המשקל והחשיבות הנודעים לביצוע הפעולה במהירות, בין מבחינת אינטרס הכלל, ובין מבחינת אינטרס היחיד. **כאשר מדובר בזכויות אדם, או באינטרס ציבורי רב חשיבות, כגון זכות הציבור לחופש מידע ולמימוש החופש לבקר את פעולות הממשל, מקבל מושג "הזמן הסביר" לביצוע הפעולה משמעות מיוחדת.** (לא פורסם. סעיף 8 לפסק דינה של כבוד השופטת פרוקצ'ייה. ניתן ביום 19.4.2007)

עוד אמר בית משפט נכבד זה, כי בעניינים הנוגעים לזכויות אדם:

ככל שמדובר בסעד שעיקרו תיקון של פגיעה בזכות יסוד של הפרט, יש מקום לצפות להסדרה מהירה יותר של העניין ותיקון המעוות, מטעמים של שמירה על זכויות היסוד של הפרט וקיום חובת השלטון לכבד ולקיים את הדין החוקתי. "ככלל, הסעד הראוי כנגד הפרת זכויות האדם הוא חיוב הרשות בהגשמה מיידית שלהם"
 בג"ץ 8060/03 קעדאן נ' מינהל מקרקעי ישראל, לא פורסם. ניתן ביום 26.4.2006. סעיף 13 לפסק הדין.

60. בהתאם לכך, קובע סי' 11 לחוק הפרשנות, התשמ"א-1981, כי:

הסמכה או חיוב לעשות דבר, בלי קביעת זמן לעשייתו - משמעם שיש סמכות או חובה לעשותו במהירות הראויה...

61. **סעיף 2 לחוק לתיקון סדרי המינהל (החלטות והנמקות), תשי"ט-1958**, מחדד חובה זו ומגדיר מסגרת זמנים ברורה, בקובעו כי חובה על עובד ציבור להשיב בכתב לפניית המופנות אליו לכל היותר בתוך ארבעים וחמישה יום. במקרים מסויימים, המנויים בחוק, נקבע כי אין חובה להשיב בתוך ארבעים וחמישה יום, אך בכל מקרה חובה להודיע למבקש בכתב בתוך ארבעים וחמישה יום את הטעמים לכך.

62. **גם היועץ המשפטי לממשלה הבהיר בהנחיותיו** – המחייבות את המשיבים – את החובה להשיב לפניית בהקדם האפשרי ולא יאוחר מארבעים וחמישה יום (הנחיות היועץ המשפטי לממשלה, הנחיה מס' 3.1004 – חוק לתיקון סדרי המינהל (החלטות והנמקות), תשי"ט-1958, סעיף ג.1).
הוראה מקבילה נקבעה גם בהוראות משרד הביטחון, המחייבות כמובן אף הן את המשיבים (הוראת משרד הביטחון מס' 10.06 - דפוסי התנהגות ציבורית והיבטים משפטיים בפעולות עובדי משרד הביטחון, סעיף 21).

63. **אף פקודות הצבא** עצמן מחייבות מענה בכתב, בהקדם ולכל המאוחר בתוך 45 יום:

פקודת מטכ"ל 08.0101 - פניות גורמים אזרחיים - חובת מתן תשובה והנמקה, קובעת בסעיף 4, כי:

חייל שקיבל פנייה בכתב מגורם אזרחי, והוא מוסמך על-פי דין לטפל בנושא הפנייה, ישיב לפונה בהקדם, אך לא יאוחר מ-45 ימים מיום קבלת הפנייה.

בסעיף 6.א. לפקודה נקבע כי:

מקום בו קיימת הצדקה לעיכוב מתן התשובה לפונה על-פי סעיף 5 לעיל - יודיע החייל לפונה, בכתב ובהקדם (אך לא יאוחר מ-45 ימים, מיום קבלת הפנייה), את הסיבה לעיכוב במתן התשובה...

64. העותרים פנו אל המשיבים אך המשיבים לא זיכו את העותרים בכל תשובה שהיא.

65. בצר להם פנו העותרים גם למנהלת מחלקת הבג"צים בפרקליטות המדינה. מחלקת הבג"צים פנתה למשיב 2 אך גם פנייה זו לא הועילה ותשובה לא נתקבלה וגם התזכורת אותה שלח הח"מ למשיב 2 נותרה נטולת מענה.

66. התנהלות בלתי חוקית זו של המשיבים מאריכה שלא לצורך את סבלם של העותרים ואת הפגיעה בזכויותיהם, גורמת להם להוצאות כספיות ניכרות ומיותרות, גורמת לבזבוז זמנם של עובדיו של המוקד להגנת הפרט ושל פרקליטי מחלקת הבג"צים בפרקליטות המדינה, משחיתה ללא כל צורך את זמנם היקר של שופטיו ועובדיו של בית משפט נכבד זה, ובעקיפין אף פוגעת בבעלי דין אחרים אשר עניינם תלוי ועומד בפני בית המשפט הנכבד. העותרים מבקשים מבית המשפט הנכבד שיבהיר למשיבים את החומרה שבמעשיהם, או ליתר דיוק, מתדליהם, הן בהחלטותיו והן בבואו לדון בשאלת ההוצאות ושכר טרחת עורך דין.

סיכום

67. העותרים מקווים כי הצליחו להמחיש לבית המשפט הנכבד את הפגיעה הקשה אשר נגרמת לעותרים ולכל תושבי היישוב שופה, מדי יום. את הסבל הרב הנגרם למי שמתקשה לבקר את קרוביו-אהוביו, למי שזקוק להגיע בדחיפות לטיפול רפואי והגעתו מתעכבת, למי שמדי יום סובל מקשיים בגישה לחינוך ולתעסוקה ואף למי ש"סתם" מעוניין להגיע לעיר הקרובה כדי לבקר במשרד ממשלתי, לרכוש זוג נעליים, לקנות מזון או לאכול במסעדה.

68. לאור כל האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד להוציא צו על-תנאי, כמבוקש בראש העתירה, ולאחר קבלת תשובת המשיבים להפוך את הצו על-תנאי להחלטי ולחייב את המשיבים בהוצאות העותרים ושכר טרחת עורך דין.

69. כמו כן מתבקש בית המשפט הנכבד לקבוע את העתירה לדיון במועד המוקדם ביותר האפשרי ולקבוע זמן קצר ביותר לתגובת המשיבים.

70. עתירה זו נתמכת בתצהירים וביפויי כוח שנחתמו בפני עו"ד בגדה המערבית ונשלחו למוקד להגנת הפרט בפקס, לאחר תיאום טלפוני. בית המשפט הנכבד מתבקש לקבל תצהירים ויפויי כוח אלו, בהתחשב בקשיים האובייקטיביים בנוגע למפגש בין העותרים לבין בא כוחם.

ז' אלול תש"ע

17 אוגוסט 2010

ידין עילם, עו"ד
ב"כ העותרים